

смянната на караула, *при погледването на конюшките и изгърмичите.*

- Какво търсиш тук толкова рано, Иоане? - попита загрижено царят, като стана от трапезата и се запъти към братанеца си

Князът се смути. Но за миг се окопоти и каза:

- Бях си наумил нещо. Но то не е толкова ^{бързо} ~~важно~~. Някакви пратеници те чакат в приемната. Изглеждат знатни ромей. Виж по-рано те какво искат. Моето после.

Царят изгледа очуден младия момък. След това го повика след себе си и се запъти към приемната.

^е Деситината непознати се разхождаха нетърпеливо из широката стая. Един от тях, с особено трескаво любопитство поглеждаше към вратата, от която щеше да влезе Калоян. Той потриваше ^{непокоито} ~~варно~~ ръцете си, поглаждаше без видима причина челото си, лицето му бледнееше от възнение.

Калоян се появи на прага. След него влязоха ^и ~~Калоян~~ и великия примикюр Михаил. Царят изгледа с пронизващия си поглед пратениците и се опъти към тях. Ромейте сведоха глави в дълбок почтителен поклон. По одеждите им личеше, че са знатни велможи. Един от тях пристъпи към царя, отвори уста да изрече нещо, но не можа. Сякаш железен пръстен свиваше гърлото му. Калоян се вгледа по-внимателно в него и внезапно лицето му се преобрази. Изненада и радост просияха по него.

Тогавя княз Иоан видя нещо, което го поразя.

Двамата мъже се спуснаха един към друг и се прегърнаха крепко и развълнувано.

- Защо, Теофиле, защо тия сълзи? - шепнеше царя със задалек глас, но в неговите очи също блестеше тънка влага.

- Княже... Иоанеца... царю... - изрече Теофил Каламодиос и се мъчеше да изтрие мокрото си лице. - Ващо плача... Незнам... От радост... Че бях жив да се видим пак...